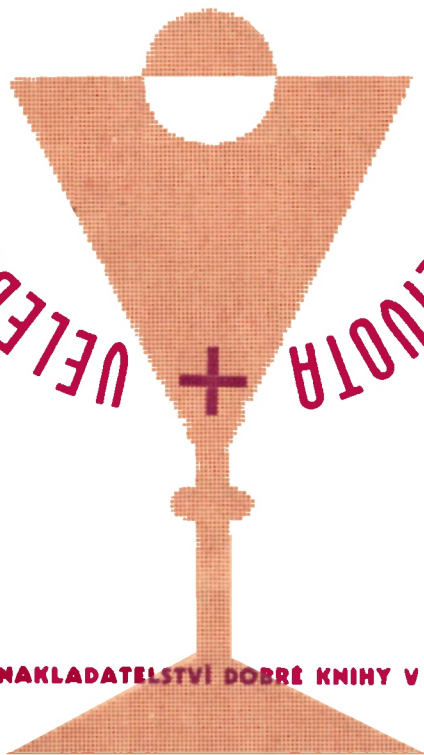

Dr. B. VAŠEK:

VELEBRNĚ SVĚTOSTÍ K OBNOVĚ PÁBOŽERSKÉHO ŽIVOTA

VELEHRAD, NAKLADATELSTVÍ DOBRÉ KNIHY V OLMOUCI

D R . B E D Ř I C H V A Š E K

VELEBNOU SVÁTOSTÍ
K OBNOVĚ NÁBOŽENSKÉHO
ŽIVOTA

VELEHRAD

nakladatelství dobré knihy v Olomouci

1941

NIHIL OBSTAT

Censor ex officio: Dr. Franciscus Cinek

No. 16.377

IMPRIMATUR

Olomucii, die 25. Octobris 1941

Dr. Udalricus Karlík,

vicarius generalis

I když je stavení vybudováno z nejlepších hmot, s největším důmyslem a s největší svědomitostí, vždy po řadě let je třeba důkladných a dalekosáhlých oprav. Tak tomu bývá vždycky; všecko časem chátrá a propadá zkáze, nedají-li se škody zavčas do pořádku.

Náboženský život křesťanů je dílem Božím, a po té stránce je jeho základ nerozborný, jako Bůh je nehynoucí a věčný. Avšak náboženský život je do značné míry i dílem lidským; Bůh činí svou pomoc často závislou na spolupráci člověka, a kde té není, tam náboženský život dostává trhliny, rozpadá se, zaniká.

Náboženský život nynější dělá dojem stavby, která kdysi byla velkolepá, mohutná, strhující k obdivu. Ale dnes křičí po opravách. Všimni si, jak vyhlíží modlitba jednotlivců i v rodinách; návštěva mše sv. v neděli; velkonoční zpověď; poslušnost dětí k rodičům; pravdomluvnost; mravní čistota mezi mládeží a staršími; rozleptávání rodiny; zkrátka všimni si, jak to vypadá s bází před hříchem. To vše je neklamnou známkou, jak hroz-

ně chátrá náboženský a mravní život. A přece náboženství a mravnost jsou pro jednotlivce i rodiny nezbytným předpokladem blaha pozemského i věčného!

Dnes nepomůže jen nový pěkný nátěr na povrchu. Dnes se musíme odhodlati k důkladným opravám, jdoucím až do základů. Nestačí sáhnouti jen k nějakým prostředkům. Musíme mít odvahu sáhnouti k prostředkům, které dovedou vyléčiti zlo až v samých kořenech.

A není pro záchranu náboženského a mravního života v jednotlivcích i v rodinách prostředku účinnějšího než je nejsvětější Svátost oltářní!

**NEVYZPYTATELNÁ LÁSKA BOŽÍ VYMYSLILA
NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST, ABY NÁM V NÍ
UDÍLELA NEBESKÉ SÍLY**

Projevila se nekonečná láska Boží k nám již tehdy, když nás *stvořila*. Neboť, jak praví sv. Augustin, nestvořil Bůh Adama, protože by byl potřeboval člověka, nýbrž, aby měl komu prokazuje svá dobrodiní. Projevila se láska Boží při *vykoupení*; neboť „tak Bůh miloval svět, že Syna

svého jednorozeného dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3, 16). Vrcholu však dostoupila láska Boží, když nám Ježíš Kristus dal své tělo za pokrm a svou krev za nápoj. Nestačilo mu, že šel za nás na smrt; chtěl ještě, než umře, vykonati pro nás něco ještě většího: dáti nám své tělo za pokrm! Syn Boží takřka praví: „Ve velebné svátosti dávám ti sám sebe. Chci, aby, co je mé, bylo i tvé. Jsem Bůh věčný, nekonečně moudrý, nekonečně svatý a blažený. Chci, abys měl podíl na mé velikosti. Proto jsem přítomen ve velebné svátosti a proto ve sv. přijímání přicházím k tobě!“

Úchvatná myšlenka: kdybys byl třeba nejchudobnějším, nejpouštěnějším, nejvíce pronásledovaným člověkem - i tobě chce dáti podíl na svém božském životě! Neslibuje ti, že ti udělí nejvyšší pozemskou krásu, že tě udělá velkostatkářem, továrníkem, milionářem, boháčem, člověkem ve vynikajícím postavení; to vše by bylo jen jako krásný květ trávy polní, který rychle usychá a opadá. Ve velebné Svátosti chce nám Bůh dáti účast na nekonečném bohatství svém a přiodíti nás silami, předstihujícími všechny lidské síly!

Několik hodin před svou smrtí ustanovil nám

Pán Ježíš nejsvětější Svátost. Věděl, že lidem pozůstalým se nejvíce vrývají do paměti činy a slova, která umírající řekl ve svých posledních okamžicích, a že jsou pro ně zvláště památnými dary, které jim odevzdal krátce před svou smrtí. Nuže, v takové chvíli ustanovil Spasitel nejsvětější Svátost pro nás. Ukázal, jak nesmírně mu na ní záleží. Odkázal tu křesťanům na památku své lásky nikoli jen kousek zlata nebo stříbrný klenot s drahokamem nebo nějaký vzácný šat; odkázal jim ve svátosti lásky sebe sama, své tělo a svou krev, své člověčenství i své božství. - To tedy nebyl jen obyčejný stupeň lásky; to byla láska do krajnosti a bez mezí!

I to, že zvolil způsoby chleba a vína, je důkazem jeho velké lásky: kdyby se byl dal lidem pod způsoby nějakého vzácného a drahého pokrmu, byl by pro chudé nedosažitelným; proto se skryl pod způsoby chleba, neboť ten nestojí mnoho, je všude a proto nikdo není vyloučen z přístupu k němu.

Láska Ježíšova nebyla jen při ustanovení velebné Svátosti. *Trvá stále.* Svátostánek je pro Pána Ježíše rozhlednou, s nímž všechno pozoruje, nade vším bdí, všechno chrání. Není ve velebné Svátosti

přítomen k vůli sobě, nýbrž k vůli nám lidem, aby s námi žil, s námi se spojil, byl naší oporou. Až dosud dává nám všechno, co má, svěruje nám tak-řka sám zdroj milostí, své tělo a svou krev. Když naše duše již umdlévá slabostí a padá zízni, ve velebné Svátosti ji zachycuje a sílí. Co měla jeho láska učiniti ještě více?

*

Při tom stále mějme na paměti, že Ježíš ve velebné Svátosti skrytý je *pravý Bůh*. Když Kristus Pán jako dvanáctileté dítě byl v chrámu mezi učiteli, tu „žasli všichni, kteří ho slyšeli, nad rozumností a odpovědmi jeho“ (Lukáš 2, 47). Když utišil bouři na moři, tu „lidé divili se řkouce: Kdo je tento, že větry i moře ho poslouchají?“ (Matouš 8, 27.) Když při sestupu s hory proměnění uzdravil ubohého mladíka, „všichni žasli nad velikostí božskou“ (Lukáš 9, 44). Cosi tak zvláštního bylo v osobnosti a činech Ježíšových, že „lidé žasli a jdouce za ním báli se“ (Marek 10, 32). Cosi nadlidského, úžasného, božského z něho vyzařovalo. Jako ze zahrady kvetoucích růží se šíří líbezná vůně, jako struna, když se rozezvučí, vydává nádherný zvuk, jako ze slunce září do dálek vesmíru

jasné světlo, tak osobnost Pána Ježíše je obestřena božskou velikostí. Jeho zázraky, jeho moudrost, jeho svatost, jeho výroky dávají tušiti, že je nekonečně více než pouhý člověk. „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova života věčného“ (Jan 6, 69), vyznává sv. Petr. „Pán můj a Bůh můj“ vyznává po zmrtvýchvstání Páně sv. Tomáš (Jan 20, 28). „Opravdu Syn Boží byl tento“, vyznává s úžasem pohanský setník pod dojmem všeho toho, čeho byl svědkem při smrti Páně na kříži (Matouš 27, 54).

Ano, Kristus je Bůh, nekonečný, věčný, nevyzpytatelný, plný propastí tajemství, počátek i konec všeho, zachovávatel světa a všemocný jeho pán a pořadatel, jemuž vše náleží, světlo světa, život světa, soudce živých i mrtvých, dokonatel všeho. A kdyby se lidský rozum namáhal sebe více, velikosti Krista-Boha plně nepochopí nikdy. Před ním si v pokoře u vědomí své nicoty musíme zakrývati tvář jako Mojžíš před velebností Boží v hořícím keři a musíme opakovati s apoštolem: Pán můj a Bůh můj!

A tento veliký Bůh neváhá z lásky k nám dlíti mezi námi pod způsobou chudičkého chleba a stá-vati se pokrmem našich duší!

Zpíval kdysi žalmista Páně: „Pán řídí mne, a čeho se mi bude nedostávat?“ (Žalm 22, 1). Podobně křesťan může zpívat: Mám velebnou Svátost, co mi bude chybět? Neboť když mám velebnou svátost, mám Ježíše Boha, a v Ježíši všechno!

JAK VYPADÁ SVĚT ODMÍTAJÍCÍ VELEBNOU SVÁTOST?

Lidem se zdály přemrštěnými obavy sv. Bonaventury: „*Odmysli si velebnou Svátost od Církve, a co zůstane než nevěra a blud?*“ Zdál se jim přehnaným povzdech velkého znalce lidí svatého faráře arského: „Je velkým neštěstím, že nedbáme o božský pokrm, velebnou Svátost, na své pouti tímto životem. Ó, kdyby to dovedli křesťané pochopit!“ Velebná Svátost má být podle úmyslů Ježíše Krista základem křesťanského života; lidé tento základ strhli - jak se potom nemá křesťanský život bortit? Velebná svátost má být středem života; z tohoto středu byla vyšinuta - jak nemá všecek křesťanský život propadat zmatkům? „Živá víra v nejsvětější Svátost je poklad, jež musíme hledat s velikou pokorou, uchová-

vati s velikou zbožností, hájiti si s velikými obětmi. Nemíti víry v nejsvětější Svátost je největší neštěstí," praví bl. Eymard. Jindy řekl týž světec: „Byli bychom velmi nešťastni bez Ježíše. Život by nám byl nesnesitelný. Ale s velebnou Svátostí, s Ježíšem uprostřed nás, život již není tak hořký. Je dobrým Otcem uprostřed svých dětí." A slavný dějepisec G. Kurth vyslovuje své životní přesvědčení, získané dlouholetým studiem dějin: „Marně se pracuje o zlepšení společenského života, nedbáli se tajemství života a lásky, nejsvětější Svátosti."

Mohl snad některý kraj býti takovým náboženským rájem, jako byly kdysi křesťanské obce v severní Africe - když velebná Svátost je vypuzena, jaká náboženská poušť může nastati . . . a trvati po dlouhá, dlouhá staletí . . . Severní Afrika učí . . .

Bůh netrpí, aby pýcha lidská svévolně rozvracela základ, ježž On sám položil. Aby rozbíjela pilíře, které podle Jeho rozhodnutí mají nésti velikou budovu štěstí lidstva!

*

Dítě vyrůstající bez lásky k Pánu Ježíši. Žije bez modlitby, bez vroucího poměru k Bohu. Bůh

je pro ně čímsi matným, mlhovitým. Jeho přikázání nemají účinnosti. Mnohé si nedovede nic odepřít. Mnohé neposlouchá. Zná skoro výlučně jen pozemské hodnoty: šaty, úspěch ve škole, tělesnou zdatnost, bystrý rozum. Účast při mši svaté, při sv. zpovědi obyčejně jen povrchní a bez pronikavějších účinků. Krás a radostí víry nikdy nepoznalo.

V nejlepším případě je to dítě milé, chytré, způsobné, dobře vyživené, dobře oblečené. Ale dítě toliko tohoto světa, bez nadpřirozeného života. Pěkně vystavený dům, ale prázdný. Úhledné pouzdro, ale bez klenotu. Bez Boha!

Jinoši, dívky nábožensky vlaštní. O Boha nestojí. Modlí se, chce-li se jim někdy modlit; jinak bez modlitby. Do kostela jdou, chce-li se jim; jinak nejdou. Přikázání Boží zachovávají, hodí-li se jim to; nehodí-li se, neohlízejí se na ně. Někdy jsou pro Boha, jindy proti. Nechtěli by se od Boha zcela odpoutati, rádi by však užili všeho, co nabízí svět. Jsou plni světa. Bůh pro ně přestal býti hybnou životní silou; v duši jej toliko trpí. Víra není pro ně nejvyšší hodnotou, nýbrž jen čímsi zcela podružným.

Nejeden jinoch neb dívka se přímo zkazí. Pro-

padá hrubosti nebo karbanu nebo pití nebo nečistotě nebo nevěře nebo jiným hříšným zvykům, které i v očích světa platívají za osudné zlo.

Muž a žena nábožensky vražní. Bůh pro ně znamená málo nebo nic. Rozhoduje u nich nikoli, co si přeje Bůh, nýbrž co si přejí oni a svět. Náboženské povinnosti plní lhostejně. Jako manžel a manželka měli by si navzájem býti podporou na cestě k Bohu; svým vražným životem se ještě navzájem utvrzují v odpadu od Božího řádu. Měli býti pro své děti v křesťanském životě příkladem; svým Bohu odcizeným životem strhují své děti na cesty hříchu nebo bludu, takže jednou budou právem na ně žalovati tyto děti: „Otče, matko, živili jste nás poctivě, oblékali jste nás pečlivě, starali jste se o nás v každém pozemském ohledu vzorně. Ale vzhledem k nejdůležitější otázce v životě, vzhledem k poslednímu cíli, byli jste pro nás svůdci, kteří nás strhli na scestí. V základní věci je náš život strašným fiaskem, vaší vinou! Spějeme k propasti, a na tu nešťastnou cestu jste nás svým příkladem přivedli vy!“

Stáří nábožensky vražné. Stáří již samo sebou bývá často smutné. Velmi často se dostavují rozmanité a obtížné choroby. U člověka, který byl

zvyklý na stálou práci, bývá nečinnost ve stáří a neschopnost k práci strašným břemenem. Některého trápívá myšlenka, že již není na nic a že je jiným jen na obtíž. Mnohý bývá ve stáří podrážděn, jiný bývá mrzoutem a podivínem. Všechny tyto obtíže starého věku působí jako dusivá mlha, v níž skoro není ani možno dýchat. - Zvláště bývá bolestné stáří takových osob, které kdysi byly zcela zvyklé na útulný rodinný život, ale všichni jim pomřeli, a teď stojí ve stáří samy a samy, osiřelé, jako osamocená stará jabloň v poli.

Když takový člověk ve svém dřívějším životě býval nábožensky nedbalý, takže teď ve stáří ani myšlenka na Boha nevnáší jasu do ponuré nálady stáří, bývá často jeho život bezútěšný až k zoufalství.

Opravdu: stáří bez velebné Svátosti, bez Krista je velmi smutné!

Ti, kdo opustili Církev. Jsou lidé, nad nimiž Církev truchlí tak, jako starozákonní Agar, vypuzená na poušť, plakala při pohledu, jak její pacholet Ismael umírá žízni, a nemá, čím jeho žízeň uhasiti (I. Mojžíšova 21, 16-19). Tak pláče Církev nad těmi, kdo ji opustili. Jsou mrtvi pro nadpřirozený život z milosti Boží, jako ratolest ulomená

od životodárného kmene usychá a není schopna nésti ovoce. Je jejich duše jako studna v selském horském statku vysoko na kopci, ve které se ztratila životodárná voda a dvorec zůstal bez vody. Nadpřirozený život, získaný pro člověka bolestnou krví Kristovou, je v těchto duších zničen. - A je těch dvorců s vyschlou studnou tolik!

Nejsou tyto duše neštěstím jen sobě. Strhly s sebou i své děti . . . a snad i děti svých dětí . . . a snad ještě dále . . . „Otcové jedli nezralé hrozny, a synům z toho brněly zuby,“ praví smutně Písmo sv. (Jeremiáš 31, 29). Člověk, jenž opustil Církev a teď uvažuje, co to znamená pro náboženskou budoucnost potomků, musí si vyznati: „Ty všechny jsem s sebou strhl já. To všecko mám na svědomí já. Patřím do budoucnosti, do nedozírna, a za všecko budu odpovídati já. Jedl jsem nezralé hrozny, ale zuby z toho brní a budou brněti i mým potomkům.“

Možná, že strhuje nejen svou rodinu, nýbrž i jiné, jež mu Prozřetelnost Boží svěřila, aby jim byl vedoucím. Je snad učitelem, profesorem, spisovatelem, šéfem, jeho příkladem a slovem s důvěrou se řídí žáci, čtenářská obec, podřízení - a místo dobrého příkladu a zdravých názorů chrlí na

všecky strany zkázu pro duše - jako soptící Vesuv chrlí do celého okolí všemi směry žhavou, vše ničící lávu.

U některých z těch, kdo opustili Církev, ozývají se tesknice: „Vrátit se! Domů! Domů!“ Ale není dost síly, aby šli za tímto tichým hlasem . . .

Takový tedy je život kolem nás.

ODKUD ČEKAT POMOC?

Od návratu lidstva k Ježíši svátostnému. „Často jsem uvažoval o prostředcích proti této všeobecné vlašnosti, která ve strašlivé míře zachvátila tolik katolíků, a nenalézám než jen jediný: lásku Ježíšovu ve svatostánku. Ztráta víry přichází po ztrátě lásky.“ Tak řekl bl. Eymard. A jinde praví týž světec: „Dokud nebudeme mít k svátostnému Ježíši vášnivou lásku, neuděláme nic.“ Evangelium vypráví o ženě, která si řekla: „Dotknu-li se lemu roucha jeho, budu uzdravena“ (Matouš 9, 21). Dotkla se, byla uzdravena. Tak i my se musíme blížit k Ježíši svátostnému, s velkou věrou, s velkou nadějí a velkou láskou, a

uvidíme, co dovede jeho Všemohoucnost a Láska!

*

Velké víry v nejsvětější Svátost potřebujeme. Musejí spadnouti šupiny s našich očí, abychom viděli nikoli bělostné způsoby chleba, nýbrž abychom byli živě o tom přesvědčeni, že ve velebné Svátosti je přítomen pravý Bůh, jehož nemůže obsáhnouti vesmír, jenž jest od věků do věků, jenž je počátek, z něhož jsme vyšli, jenž jest oceán, v nějž jednou vústíme, v jehož rukou jest osud každého z nás.

Musíme míti i *velkou lásku*. Bl. Capitanio říkával: „O velebné Svátosti vím jen tolik: je to dílo božské lásky, Ježíš mě miluje až do nejzazších krajností, kdo jej nemiluje, nezasluhuje žítí.“ Jediné láska udržuje Pána Ježíše ve svatostánku; my bychom mohli zůstatí k této lásce neteční? Ježíš ve svatostánku starostlivě myslí na všechny naše potřeby a zájmy; my bychom mohli býti slepí a hluchí k zájmům a přáním jeho? Na oltáři přináší se stále v oběť, jako kdysi na Kalvarii; jak bych se i já mu neměl přinéstí v oběť celičkový, když klečím před svatostánkem? Proléval kdysi na Kalvarii pro mne svou krev; nežádá, abych svou krev pro něho proléval i já, žádá však, abych

se ve všem svém jednání podroboval jeho svatě vůli.

A kdybychom se k němu přesto chovali netečně? Pamatujme, že na posledním soudu nebudou nás tížiti jen hříchy, kterých jsme se dopustili. Náš Pán bude nám vyčítati i netečnost, s jakou jsme se chovali k jeho lásce. „Milovali jste tvory více nežli mne . . . nebyl jsem pro vás štěstím vašeho života . . . nemilovali jste mne dostatečně, abyste ze mne žili“ (bl. Eymard).

*

Mše svatá je nejvznešenější způsob, jak můžeme uctívati Pána Ježíše ve velebné svátosti.

Mše sv. připomíná a nekrvavě opakuje *oběť na kříži* mezi námi, pro nás, před našima očima. Mše sv. je krev Boží položená před náš zrak. Mše sv. je sláva na nebi, vysvobození v očištění, spása na zemi. Jako na oběť Eliášovu padl oheň s nebe na znamení, že Bůh ji přijímá, tak přijímá Bůh - a s láskou nekonečně větší - oběť mše sv. na oltáři.

Così nebeského je ve mši sv. Je to božský prostředek, nejvyšší a nekonečný, jež nám Bůh dává, aby přispěl na pomoc naší ubohosti. Když začíná mše sv., to jako bychom již nebyli na zemi

jako bychom byli v nebi mezi anděly a svatými a klaněli se s nimi Beránkovi bez poskvrny, obětovanému za hříchy světa. Svátosti jsou vznešené; mše sv. je ještě mnohem vznešenější. Neboť svátosti jsou nádoby milosrdenství pro živé, kdežto mše sv. je nevyčerpatelný poklad dobrodiní pro živé i pro mrtvé.

Nesmírné jsou účinky mše sv. Jaké proudy milosrdenství rozlévá po zemi! Zvedá až k nebi naše modlitby, dodává jim účinnosti, vlévá do naší duše krev Ježíšovu, rozněcuje v nás život Boží, potírá hříchy, vede k lítosti, koná zázrak obrácení. Mše sv. je zázrak na zemi. Neboť jako utrpení Páně na Kalvarii bylo vykoupením a záchranou světa, tak i tato oběť se stala vykoupením a smírem pro všechny, kdo se při ní obětují s pravou věrou a správným úmyslem. „Nikde a nikdy nemůžeme svou duši obohatiti větší ctností a povznést se k větší dokonalosti než při mši sv.“ (sv. Terezie). Není tedy jedno, byl-li jsem na mši sv. nebo nebyl-li jsem, ač jsem se jí účastniti mohl; o mši sv. více nebo méně v našem životě znamená nesmírný počet milostí získaných nebo ztracených pro čas i pro věčnost, je krok vpřed nebo zpět v našem duchovním životě.

Velmi pomáhá mše sv. *duším v očistci*. Říkával horlivý křesťan: „Kdykoli slyším zvon hlásající, že začne mše sv., zdává se mi, že slyším úpěnlivý hlas zemřelých, kteří mě prosí: Smiluj se nad námi! Tož běžím ke mši sv., protože se nedovedu odhodlati, abych řekl: Čekejte, dnes nemám kdy.“ - Jak si máme mše sv. vážiti zvláště dnes, kdy se na pomoc duším v očistci tolik zapomíná!

Je proto samozřejmé, že máme choditi na mši sv. často. Práví velký papež Pius X.: „Mějte na mysli výbornost mše sv., tohoto nejvznešenějšího díla, které tvoří základ křesťanské bohoslužby a které je duší křesťanského života, a budete v sobě cítiti potřebu, abyste jí byli přítomni každý den.“ Bl. Cotelengo často opakoval: „Blahoslavený, kdo je na mši sv. každý den.“ - Je sice pravda, aby se člověk vzhledem ke mši sv. nedopustil těžkého hříchu, stačí, když je jí přítomen v neděle a zasvěcené svátky. Ale křesťan hluboce věřící hledí na věc jinak: *pokládá si za velikou milost od Boha, může-li býti jí přítomen každý den.*

Záleží také na tom, abychom byli při ní přítomni *správně*. Nestačí jen přítomnost úctivá a zbožná. Je třeba, abychom *spoluobětovali*; abychom se spojili s obětujícím se Kristem a měli činnou

účast na jeho oběti kříže. Mše sv. není jen po-
božnost; je to na prvním místě oběť.

Ještě jednu povinnost máme. Protože je mše
sv. nejvýznačnějším pokladem našeho posvěcení,
máme se snažiti, abychom ji *důkladně poznali*.
Jen ten, kdo je dobře poučen o její vznešenosti,
o milostech, které v ní možno získati, o jejích ob-
řadech, dovede v hojně míře používati bohatství,
které je v ní ukryto.

*

Milostí utajených ve velebné svátosti dostává
se nám dále ve **sv. přijímání**.

Bez svatého přijímání není možný opravdový
křesťanský život. Jako je dýchání nezbytné pro
plíce, zrovna tak *nezbytné* je sv. přijímání pro
nadpřirozený život duše. Praví svatý farář arský:
„Je velkým neštětím zanedbávati božský pokrm
velebné svátosti na poušti tohoto života. Umírá-
me hladem, a před námi je bohatá hostina!“ Ří-
kat, jsem křesťan, a po leta opomíjet sv. přijímání,
je nemožné; znamená to, že člověk je mrtvým
údem, zbaveným onoho života, který ve sv. při-
jímání proudí z Ježíše Krista. Sv. Alfons s bolestí
píše: „Ach, kdybychom viděli kolem sebe tolik
mrtvol! Tisíce hlasů by mělo opakovati výkřik

marnotratného syna: Umírám hladem! To není proto, že by se chleba nedostávalo; nechtějí jej!" A velký znalec lidských duší došel k přesvědčení: „Dvě třídy lidí musejí často přistupovati k sv. přijímání: dokonalí, aby si dokonalost zachovali, a nedokonalí, aby se dokonalými stali.“

V tom spočívá velké tajemství sv. přijímání: V něm se *spojujeme se samým Ježíšem Kristem, člověkem a Bohem.* „Dcero má, přišel jsem, abych ti dal duši svou místo tvé, své srdce a svého ducha místo tvého“, řekl Pán k sv. Markétě Alacogue. V okamžiku sv. přijímání je v nás skutečně ŽIVOT. Máme tu v sobě vtělené Slovo, se vším, co Ono jest a co činí. Je v nás Ježíš, Bůh a člověk, se všemi milostmi člověčenství a se všemi poklady božství. Sv. Basil Veliký to vyjadřuje: „Ve velebné svátosti vlévá v nás Ježíš Kristus své božství. Sv. přijímání uděluje člověku život Ježíše Krista, takže člověk žije ze života Ježíše Krista, jako ratolest žije ze života roubu.“ Ve sv. přijímání chce nás Pán Ježíš přetvořiti v sebe. Je velkým zázrakem toto spojení s Ježíšem Kristem ve sv. přijímání. Jsme tu v Bohu, abychom kráčeli životem spojení s ním, snášeli stejné zkoušky, sdíleli stejné námahy, brali na svá ramena

stejný kříž, prošli stejně hrobem a tedy spěli, stále jsouce s ním spojeni, k cíli, kde bychom požívali stejného dědictví. - Volá tedy sv. Jan Zlatoústý: „Člověče, rozvažuj si, jaké cti a vznešenosti se ti dostává, když se blížíš ke stolu Páně!“

Sv. přijímání osvěcuje a posiluje v dobrém naši duši. - Jak rostou pod jeho vlivem jednotlivé ctnosti v duši! Jak vážně bere potom člověk všechny své životní úkoly a povinnosti! Jak by se zalidnila Církev světcí, kdyby lidé přistupovali dobře a často k sv. přijímání a řídili se vnuknutím Kristovým!

Nevynechávejme tedy bezdůvodně svaté přijímání. Bl. Eymard prosí: „Prosím vás, nevynechávejte sv. přijímání, ztratili byste své zbraně, zemřeli byste hladem; živte se ve svém hladu, a budete silní!“ Svatá Tereška Ježíškova vyslovuje svou zkušenost: „Když se nemůže ďábel dostat hříchem do svatyně duše, chce aspoň, aby zůstala prázdná a bez ochránce a vzdaluje ji od sv. přijímání.“ Vynechati sv. přijímání může mít za následek, že v duši nechráněné zvítězí vášeň; a možná, že se tam tato vášeň usadí trvale a stane se rakovinou, na kterou duše zhyne. - Nesmějí sv. přijímání vynechávati ani duše hodné. Jedna

z nich, Alžběta Šetou, praví: „V den, ve který bych byla připravena o sv. přijímání, nebyla bych to již já. Potřebuji Ježíše, abych ráda přijímala oběť.“

Choďme ke sv. přijímání často. Je to nutné k dobrému životu právě tak, jako pro tělesný život je potřebný pravidelný pokrm. Byli lidé, kteří chtěli dokázati, že vydrží dlouho vůbec bez jídla. Je pravda, nezemřeli; ale v jakém stavu potom byli? - Všem těm, kdo jeví váhání vůči častějšímu sv. přijímání, buďtež připomenuta slova velkého kardinála Wisemana: „Šťastni ti, kdo se často sytí chlebem Ježíšovým, jenž je naším lékem, naším pokrmem, naší sladkostí, naší silou, zdrojem naší naděje, ohniskem naší lásky, jistotou naší spásy, známkou šťastné věčnosti.“

Choďme k němu zbožně. „Máme pokládati sv. přijímání za své největší životní štěstí, jako nemluvně si žádá mateřského mléka, jako žíznivý si žádá zřídla vody, jako David toužil ve své žízni na poušti po studnách betlemských“ (svatý Ambrož). „Choďte vstříc k Ježíši s týmiž city bázně, naděje a lásky, s nimiž šel marnotratný syn k svému předraženému otci“ (sv. farář arský). „Ve chvíli sv. přijímání je nutný veliký klid, hluboké mlčení

a hluboké ticho v myšlenkách" (sv. Jan Zlatoústý).

Po sv. přijímání nezapomínejme na *díkučinění*. Vždyť v té chvíli je tvé srdce monstrancí, kolem níž stojí andělé klanějící se. Co by se mělo říci o tobě, kdyby ses v tomto okamžiku ty jediný neklaněl Pánu - nebo dokonce jej odbyl a ihned po sv. přijímání odešel z kostela a věnoval se světským hovorům?

Velmi důležitá věc, až se vrátíš z kostela po sv. přijímání: *život uspořádat* podle vůle Ježíše Krista. Neklamné znamení, zda jsme dobře přijímali, jest, když všechno naše jednání je důstojné křesťana, a když z něho vyloučíme vše, co by nás před Bohem a před lidmi nějak poskvřovalo. Na našem životě musí býti poznati, že jsme byli u sv. přijímání. Po dobrém ovoci se pozná dobrý strom, po líbezném vůni v místnosti se pozná, která květina tam byla uzavřena - po dobrých skutcích a ušlechtilém jednání se má poznati, že duše ráno přijala Pána. Svému Spasiteli je tím duše povinna!

*

Kde je velká víra ve velebnou svátost, tam jest i velká **úcta k ní**.

Tato úcta se projevuje především *návštěvami*

velebné svátosti. Když Spasitele ve svatostánku opravdu milujeme, pak nás cosi neodolatelně táhne k němu. Cítíme se nutkáni, abychom jej navštívili, klaněli se mu, poděkovali mu za jeho lásku, prosili jej o pomoc. Je to cosi nepřírozeného, když je poměr katolického křesťana k velebné svátosti studený, cizí, jaksi úřední; má to býti poměr srdečný, vroucí, jako je poměr milujícího dítěte k milující matce. Nepotřebujeme k Pánu Ježíši ve svatostánku mluvití nějakou naškrobenou řečí. Můžeme mluvití prostince, srdečně, třeba i beze slov. Chvilky před velebnou svátostí mají pro nás býti chvilkami nebeského blaha. Jdeme k ní, jako bychom šli k milovanému otci nebo nejlepšímu příteli. Vítejme ji s touhou a důvěrou. - Vzbuzujme touhu po návštěvě velebné svátosti a udržujme tuto touhu ve svém srdci. Když jdeš vedle otevřeného kostela, vejdi do něho tak, jak jsi, jdi až před oltář, pozdrav srdečně svého Boha. Zůstaň tam na chvíli a modli se. Při návštěvě, zvláště delší, někdy ti dobře poslouží modlitební knížky. Ale při návštěvě kratší pozdrav svého Pána bez jakýchkoli knížek; ať jen tvé srdce mluví k srdci jeho.

Choď rád v neděle a svátky na *odpolední po-*

žehnání. Vzpomínej, jak naši předkové s radostí chodívali na požehnání. Půlhodinka na to obětovaná není ztracena. Pán ze svatostánku dá požehnání týdněmu dílu, které tě čeká. Tvá práce v odměnu bude horlivější, tvá povaha klidnější, tvá nálada laskavější, vše se ti bude lépe dařit s požehnáním Božím. A navštívils takto i odpovědne v neděli svého Ježíše!

Zúčastňuj se *průvodů* na oslavu velebné svátosti, zvláště o Božím těle a na Vzkříšení. Pokládej si za čest, že smíš doprovázeti svého Boha, a se zbožnou hrdostí se zařaď do průvodu. Nesnižuj se tak, abys k průvodu jen jako divák přihlížel a kritisoval. Pán nebes a země má právo na tvou úctu.

Dobré jsou *hodinky klanění*, kterými každý měsíc uctívají nejsvětější svátost členové spolku ustavičného klanění. Avšak tyto hodinky nemají býti pobožností toliko několika starších žen, nýbrž mají se jich v hojném počtu účastniti i mladí lidé a mužové, protože Ježíš svátostný je všemohoucím králem, dobrodincem, Bohem nejen starších žen, nýbrž i těch, kdo jsou mladí a v plné síle. A právě ti, kdo mají v životě největší odpovědnost, tedy v první řadě mužové, nejvíce potře-

bují Ježíše svátostného, mají-li dokonale spinit své úlohy.

Adorační den ať se ve farnosti koná s velikou zbožností a důstojností a ať je pairno, že celá farnost jako jediná rodina se klaní radostně Králi králů.

V některých farnostech se konají i jiné pobožnosti k nejsvětější svátosti, na př. v poslední dny masopustu, v poslední den v roce, v noci po Zele-ném čtvrtku. I ty mají býti projevem hluboké vděčnosti a úcty.

Také *kostel* jakožto příbytek, v němž sídlí Pán Ježíš, zasluhuje úcty. Vybízí nás svatý farář ar-ský: „Když jdete cestou a uvidíte věž, při tom pohledu má ve vás srdce radostně tlouci. Neměli byste odvrátiti zraku.“ Věž kostelní již zdálky se jeví jako mlčenlivý prst, ukazující k nebi. Je pro naše srdce znamením, že zde je mistr, přítel, silivý pokrm na cestě do věčnosti. Zbožný Olier vyzná-vá: „Když jsem někam volán a mám cestu na vy-branou, volívám tu, při níž je více kostelů, abych byl blíže velebné svátosti. Jsem šťasten, když vi-dím místo, kde odpočívá můj Pán. Můj Bože, ří-kám si, ty jsi zde, mé jediné dobro! Ano, ty, je-muž tvoji andělé se vděčně klanějí.“

A při vstupu do kostela? Bl. Eymard praví: „Je tu Ježíš. Pocit hluboké úcty nechť nás pronikne, když vstupujeme do kostela, pocit úcty a lásky, když se setkáváme s Ježíšem osobně, neboť je tu skutečně Ježíš.“ Pohled na nejsvětější svátost je pro nás nejbohatším zdrojem modlitby. Pokorně - jako Zacheus listím fiku - patříme na svatou Hostii. Můj Bůh je zde, plný lásky!

Ve velmi mnohých případech dary kostelům jsou měřítkem víry v lidu.

*

Kdo uctívá velebnou svátost, bude rád pěstiti i **duchovní četbu.**

V knize Následování Krista od bl. Tomáše Kempenského přichází místo (kn. IV. hl. 11): „Pocívuji, že je mi v tomto životě potřebí zvláště dvojí věci, bez nichž by mi bidný tento život byl nesnesitelným, to jest velebné svátosti a Boží pravdy. Bez tohoto dvojího bych ani žiti nemohl, neboť slovo Boží je světlem mojí duši a tvá svátost je mi chlebem... Díky tobě, Pane Ježíši, světlo z věčného světla, za stůl svaté nauky, který jsi nám nachystal svými služebníky proroky, apoštolů a učiteli.“

Nestačí zasedati jen ke stolu chleba Páně. Nut-

no zasedati i ke stolu Boží pravdy. Náš rozum má v sobě touhu poznávati stále více pravdu, a když se mu nedostane pravého zlata pravdy, vrhá se na falešné zlato, na bludy, polopravdy, vědění nicotné. Mnozí katolíci se nábožensky nevzdělávali, zanedbávali duchovní četbu; následek je, že jim unikly krásy Boží pravdy, a proto víra se jim zdá chudičká a bezcenná. Proto se jejich náboženský život snadno hroutil.

Musíme se vrátit k Boží pravdě, jako se musíme vrátit i k Božímu chlebu. Jednotlivci i rodiny musejí zase čísti náboženské věci, neboť jen ten, kdo si dal práci a do pravd náboženských vnikl, dovede chápati jejich vznešenost a umí si jich vážiti. Teprve pak se mu plně objasní, čím je nám velebná Svátost.

Musíme si tedy navyknouti čísti náboženské knihy a pojednání. Bude dobré, když bude v každé křesťanské rodině malá knihovnička duchovní s nejpotřebnějšími náboženskými knihami. Tato knihovnička bude působiti jako rodinný misionář a apoštol.

*

Kdo miluje velebnou Svátost, bude rád uctívati i bl. **Pannu Marii**.

Pán Ježíš miloval horoucně svou Matku a propůjčil jí velké výsady; ustanovil ji na příklad prostřednicí všech milostí. Podobně Panna Maria s nekonečnou láskou miluje svého Syna. Proto také duše, které horoucně milují velebnou Svátost, milují horoucně i bl. Pannu a vroucně se k ní modlívaly, aby jim vyprosila velkou lásku k nejvyšší Svátosti. Kdo miluje Pána Ježíše, miluje nutně i jeho svatou Matku, poněvadž jistě miluje vše, co milovanému Pánu Ježíši bylo a jest drahé. A zase, kdo miluje Matku Boží, jak by mohl nemilovati to, co bylo a jest jí nejdražší, jejího Syna?

Milé tedy bylo Pánu Ježíši, když jsme se 8. prosince zasvětili bl. Panně Marii. Milé mu bude, když provedeme i důsledky zasvěcení: když se budeme každý rád modlívali sám růženec a jiné modlitby mariánské, když obnovíme společnou modlitbu růžence v rodinách, když se budeme k Matce Boží důvěrně utíkat ve svých potřebách, když budeme následovati jejích ctností, když budeme šířiti úctu k ní.

A modlívejme se k ní - jako sv. Alfons - aby nám vyprošovala velkou lásku k Pánu Ježíši. Ne-ní lepší cesty a průvodkyně k Němu, než Jeho přesvatá Matka.

Ještě jednu velkou touhu má Ježíš ve velebné Svátosti: zachránit **ovce ztracené**.

Jeho život ve velebné Svátosti je pokračováním jeho vykupitelského díla. Jeho jméno je Ježíš, přeloženo do češtiny: Vykupitel nebo Spasitel. To jest: nežije sobě, žije, aby zachraňoval jiné. Je pastýřem, který myslí na své ovce, zvláště ztracené, a ne na sebe. Přišel hledat a spasit, co bylo zahynulo. Je kvasem, který má obroditi svět.

To žádá i po nás ve velebné Svátosti. „Ti, kdo jej přijímají a s ním se spojují, mají býti kvasem spásy, zdrojem míru, života a vzkříšení pro své bratří“ (sv. Ambrož). V nesčíslných misionářských duších všech dob a všech národů probudil a rozplamenil Ježíš svátostný misionářské touhy, vodil je zanícené k nejrozmanitějším pohanům a stále jim šeptal: „Jdouce do celého světa učte všechny národy.“ Stále vnukával duším ušlechtilým, aby se ujímaly hříšníků, bludařů a nevěřících také doma kolem sebe, aby jich neopouštěly v jejich náboženském neštěstí. Šeptá ze svatostánku: „Jděte, hledejte ovce ztracené, vod'te mi je sem. Nevidím v nich odpadlíky, hříšníky, nepřátele Církve, já v nich vidím jen ovce ztracené, doved'te mi je sem! A kdyby snad některé byly proti mně a mé-

mu dílu soptily tak, jako kdysi v Jerusalemě Šavel, já dovedu i ze Šavla udělati horlivce Pavla, neohroženého mučedníka pro moji věc!"

Kolem nás je tolik duší, žijících bez Boha. Snad jsou katolíky již jen podle jména. Snad již i vystoupili z Církve. Jsou to snad příslušníci vaší vlastní rodiny. Ježíš, apoštol apoštolů, ze svatostánku velí: „Jdi, učíš všecko, aby se i oni vrátili ke mně. Nemohu býti bez nich. Neboť i je jsem miloval, i pro ně jsem proléval svou předrahou krev na kříži, i jim platil můj krvavý pot v Getsemaně, i za ně se úpěnlivě modlím k Otci zde ve svatostánku. Dokud chodíš sem ke mně jen sám, vždy tě vítám bolestným pohledem: Zase jen sám? Pořád ještě bez nich? Dokud tu nebudu vidět před sebou klečeti i je, dotud pořád ještě té radosti, kterou mám z návštěvy tvé, cosi schází!"

Jsou duše, u kterých všechny podmínky k návratu do Církve jsou takřka již dány, takže je potřebí již jen posledního slova; jen škrtnout zápalnou a podpálit, a bude krásně hořet. Blahoslavený, kdo u nich to poslední slovo vyřkne!

Jsou duše jiné, které ještě necítí potřeby navrátit se k Bohu nebo do Církve. Tu třeba fukati zpozdaleka, půjčiti vhodnou knihu, učiniti vhod-

nou poznámku, modliti se - zaseti seménko a trpělivě čekati, ujme-li se či neujme, vyrosteli v plný klas či nevyrostě.

Ale za všech okolností nesmíme se oddati bezstarostnému klidu, dokud je kolem nás tolik duší stojících mimo Církev nebo stranou od Boha. Když je příznivá příležitost k zásahu, zasáhněme. A především vroucně se modleme o jejich návrat. Neboť naléztí Boha a Církev je veliká milost, a o tu se musíme mnoho modliti.

A když se vrátí, nerozjitřujme jejich ran narážkami, nevyčítejme jim jejich minulost. Raději jim pomáhejme, aby jejich návrat byl trvalý a dokonalejší.

K VELEBNÉ SVÁTOSTI SE MUSÍME VRÁTITI A ROZKVEŤE ZA NÁBOŽENSKÝ A MRAVNÍ ŽIVOT U JEDNOTLIVCŮ I V RODINÁCH

Jinak vyhlíží osení za dob sucha, když role i louky jsou vyprahlé dlouhým vedrem, docela jinak, když všecko hojně zavlažil bohatý dešť. Jak kypí bujnou úrodou role i luka, jak mladistvě svěží je zeleň stromů v zahradách a modř lesů!

Chřadne a hyne bez velebné Svátosti víra a mravnost. Požehnaně se rozvíjejí tam, kde se z velebné Svátosti žije.

Kéž se ke svátostnému Spasiteli vrátí *dítky!* Zase mezi nimi zavládne bázeň Boží, poslušnost a ostatní ctnosti. Pak bude možno dokonale rozvinouti tu velikou a tajemnou moc, kterou Bůh dal dětem: moc modlitby. Vroucí modlitba nevinného dětského srdce platí mnoho před Pánem. Tím klíčem zas budeme moci otvírati brány k Božímu milosrdenství v nejtěžších potřebách!

Kéž se vrátí ke svátostnému Ježiši *jinoši a dívky!* Kéž se jim podaří prodrati se závějemi protináboženských předsudků! Kéž neohroženě a pokorně uctívají Krista svátostného, jak bylo na předchozích stránkách naznačeno, kéž zvláště přistupují každý prvý pátek nebo každou prvou neděli v měsíci ke sv. přijímání, aby si získali síly vyšší, než jsou lidské! - Podívej se na letadlo: krouží nad městem, dole pod ním domy, stromy, komíny továren - ale nechá je být, nedbá na ně,

bez poruchy letí vesele svým směrem. Tak buď Ty, jinochu a dívka: Velebnou Svátostí se posiluj, a co budeš potom dbáti na hřích a zlo, které je kolem tebe! Musíš se naučit kroužit vysoko nad tím, co je dole! S dušemi plnými Boha je možno chodit na velké výboje a konat velké apoštolské práce mezi mladým světem, odcizeným Bohu!

Nový život bude probuzen Ježíšem svátostným i mezi muži a ženami.

Není dojemnějšího divadla, než když *muž*, na jehož bedrách spočívá těžké břímě rodinných a občanských povinností, pokorně a s velkou důvěrou se modlí k nejsvětější Svátosti, a zbožně se vrací po sv. přijímání od oltáře do lavice. Když si představí své povinnosti k sobě samému - k dětem - k ženě - k živnosti a povolání - k životu občanskému, když si představí, že všechny tyto úkoly má splnit čestně, že ve všem musí býti plně na výši, pak není divu, že si šeptá: „Když svých velkých úkolů neprovedu za podpory mého Ježíše svátostného, svými silami jich jistě neprovedu! Je tolik svatých zájmů, jež musejí býti obhájeny, je tolik bloudících, kteří musejí býti získáni - když

bude Ježíš všemohoucí dodávati mi sil, jako je dodával svým apoštolům, provedu i ty těžké věci, které Bůh po mně žádá." Naši mužové si musejí uvědomiti, co mají v Ježíši svátostném, musejí si zamilovati svatostánek, mši sv. a sv. přijímání - potom budou moci být provedeny i obrovské náboženské úkoly, které jsou u nás!

Podobně ženy. Vědí, že Ježíš svátostný, když je v jejich duši, zbystřuje jim mateřský zrak, aby potřeby manželovy a dítek vycítily, stupňuje jejich lásku k rodině, aby zapomínaly na sebe a obětovaly se znova a znova pro své dívky a pro své muže, aby je nemátlo a neznechutilo, když jejich úloha v rodině je skrytá. Vědí, že je těžko dobře vychovati povahu dítek, že mohousice mluvit, ale jenom Bůh že je Pánem duší a on jediný že je dovede utvářeti, zvláště když rušivé vlivy zvenčí maří nelítostně jejich výchovné dílo. Proto žena u vědomí své nedostatečnosti pokorně prosívá svátostného Krista o Jeho všemohoucí pomoc, proto tak ráda bývá na mši sv., proto tak ráda přijímá sv. svátosti. Až budeme míti mnoho žen zcela proniklých duchem svátostného Krista a plně důvěřujících v Jeho božské síly, rozkvete u nás v jednotlivcích i rodinách náboženský život!

Svátostný Spasitel jest velikou útěchou pro lidi staré a nemocné.

Jakou útěchu v jednotvárném, osamoceném, nemocemi navštěvovaném *stáří* skýtá kostel, velebná Svátost, mše sv., růženec, modlitební kniha, Písmo sv., utrpení Páně! Jak blaží stařečka a stařenku při mši v kostele myšlenka: „Ale vždyť nejsem ještě zcela neužitečný, mohu se modlit za své děti, za vnoučata, za ostatní, za duše v očistci. Býval jsem pro ně důležitý, dokud jsem pro ně v plné síle pracoval za pluhem, v obchodě nebo v dílně; ale stejně potřebují i modlitby, a tou jim mohu pomáhati i teď!“ - Opravdu: Ježíš svátostný je teplým sluncem v zimě stáří.

Podobně u *nemocných*. Nemoc bývá, zvláště když trvá leta, velkým břemenem. Mnohý nemocný se děsí při myšlence, jak je neužitečný a jak je jiným na obtíž. „Bylo by jim všem lépe, kdybych odešel. Proč si jen ta smrt pro mne nejde?“ Ale vzpomínka na Krista trpícího dovede nemoc učiniti snesitelnou, ba pro některého člověka přímo drahou. Věřící duše ví, že oddaně trpěti s Kristem znamená také míti podíl na jeho vzkříšení a slávě. Proto vyplňuje takřka svou nemoc myšlenkou na Krista a do jeho rukou ode-

vzdává své bolesti. Tak proměňuje své utrpení ve zlato, jímž vykupuje sobě i jiným odpuštění hříchů, bloudícím obrácení, všem lidem milosti, jichž potřebují. Je si vědoma, jakým drahocenným pokladem je nemoc, jak velké věci lze jí zasloužiti.

- Kdyby nemocní neměli Krista svátostného, jak by byli ubozí! A jak jsou mocní, že jej mají!

A život v *rodinách*? Z nepatrného domku naza-
retského vzešel ten, jenž zachránil hrouťící se
svět. A z rodin, jímž vůle Boží je nejvyšším zá-
konem a které ve velebné Svátosti hledají svou
sílu, vzejde záchrana bloudícímu lidstvu!

*Tak, jak dnes je, náboženský život zůstati ne-
smí. Je příliš chorý. Příliš mnoho duší v něm hyne.*

*A není bezpečnější cesty k obnově, než velebná
Svátost.*

*Dějiny jsou svědkem: křesťanský život stoupá
nebo klesá podle toho, jak lidé žijí nebo nežijí
z velebné Svátosti.*

*Dobře praví bl. Eymard: „Velebná svátost je
naš střed, náš život nebo naše smrt.“*

*Vraťme se tedy k velebné Svátosti.
Bude pro nás životem. Jí obnovíme jednotlivce
i rodiny.*

DOPORUČUJEME KNIHY

Blah. Petra Jul. Eymarda: O SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ. Přel. dr. Ant. Melka. Cena váz. 10 K. - Vše, co chceme znát o sv. přijímání a jeho užitku pro nás, najdeme v této knize, která udává návod k přípravě, díkůčinění, vysvětluje cenu mše svaté.

NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST OLTÁRNÍ. Přel. dr. Ant. Melka. Cena brož. výtisku I. dílu 10 K, II. dílu 15 K. - Kniha obsahuje nejlepší rozjímání k uctění Božského Spasitele, přítomného v nejsvětější Svátosti oltářní. Učí adoraci a praktickému klanění a do jasného světla staví tajemství víry.

MĚSÍC NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI. Cena váz. 10 K. - Sbírká rozjímání na každý den měsíce června, vybraná ze spisů blah. Petra Jul. Eymarda. Ke každému dni je připojen příklad ze života některého světce a zakončen vždy přiléhajícím heslem.

MĚSÍC SVATÉHO JOSEFA, prvního a nejlepšího adorátora. Přel. dr. Ant. Melka. Cena brož. výt. 9 K. - Kniha obsahuje rozjímání na každý den o sv. Josefu a připojuje zároveň vhodnou myšlenku některého učence církevního. Poslední část obsahuje modlitby k sv. Josefu.

DEKRET „QUAM SINGULARI“. Cena brož. výt. 5 K. - Dekret poučuje o věku, jehož se u dětí požaduje k prvnímu sv. přijímání. Byl vydán na rozkaz papeže Pia X. Knížka je vhodná pro katechety, rodiče a vychovatele.

KNIHY DUCHOVNÍ ČETBY

Gabriel Hevenesi T. J.: **JISKRY SV. IGNÁCE**. Přel. Leopold Škarek T. J. Cena brož. 25 K. - Kniha obsahuje rozjímání na každý den v roce. Tuto knihu měl sv. Otec Pius XI. až do poslední hodiny u sebe.

DUŠE KRISTOVA. Rozjímání o modlitbě sv. Ignáce. Přel. O. F. Babler. Cena brož. 8 K, váz. 15 K. - Knížka obsahuje rozjímání o modlitbách, které vyšlely jako plamen lásky z duše sv. Ignáce z Loyoly a obsahují nové poklady nejžhavější zbožnosti a jsou vhodny k náboženskému vznícení duše, která trvá na modlitbách před nejsvětější Svátostí zejména první pátek v měsíci.

Dr. Josef Gross: **VÝSTUP DUŠE K BOHU**. Úvaha pro ty, kteří se snaží o život v Bohu. Přeložil J. Tymel. Cena brož. 18 K.

Všechny knihy dostanete v každém knihkupectví nebo Vám je zašle:

„VELEHRAD“

nakladatelství dobré knihy v Olomouci

1

Cena K 2'50.